

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Δάσκαλος με σκουλαρίκι ή Πρώτη συνάντηση	15
Παιχνίδι γνωριμίας ή Ταυτότητα με τρεις λέξεις.	30
Δεύτερο διάλειμμα ή Η κυρία «Κυλικεία»	49
Εγώ ή Εμείς.	56
Απ' την καλή και απ' την ανάποδη ή Γνώθι σαυτόν	71
Από κοσμάρα σε κοσμάρα ή Οι εθελοντές	79
Διακοπή αναπνοής ή Από τη φαντασία στην πραγματικότητα	87
Αταξία στην τάξη ή Βασίλειο χωρίς βασιλιά	95
Μάθημα χωρίς σύνορα ή Τάξη χωρίς μαυροπίνακα	104
Ποιος φοβάται τον δάσκαλο ή Μυστικό συμβόλαιο.	116
Βατραχοπέδιλα ή Τα δυο πόδια σε ένα παπούτσι.	130
Διάλειμμα ή Το δικαστήριο της τάξης	141
Δέκα φορές ΟΧΙ ή Ο Τρίτος Παγκόσμιος Χαρτοπόλεμος	152
Πετάει ο δάσκαλος; Πετάει ή Κούνια που σας κούναγε	165
Ποιος είναι ο κατάσκοπος ή Η παλιά φρουρά	172

Τα παπαγαλάκια ή Ο γρήγορος λαγός και η αργή χελώνα	183
Ώρα ΣΟΣ και ώρα ΑΤΣΥΔΑ ή Γιατί έτσι και όχι αλλιώς.	196
Ηλιούγεννα ή Οι χνηλάτες	211
Γύρω, γύρω όλοι ή Ο κόσμος ο μικρός, ο μέγας	229
ΑντιΒιατικό ή Από δω και πέρα.	237
Η πλαστελίνη της γλώσσας ή Με τις πέντε αισθήσεις.	247
Συνομιλία με ένα άγαλμα ή Δημιουργικά σκαρφίσματα	260
Βήμα ταχύ προς τις διακοπές ή Καθαρό εισόδημα ευτυχίας	274
Μια αξέχαστη χρονιά ή Ό,τι έγινε κακώς έγινε	288
Ακόμα δεν έχετε δει τίποτα ή Το τελευταίο κουδούνι για διάλειμμα. . .	301

Έξω από το παράθυρο της τάξης
ο χρόνος περνάει κάθε πρωί
με διαφορετική καλημέρα.
Με τα χελιδόνια καθισμένα στη σειρά
στο σύρμα πριν από το ταξίδι τους,
με τα φύλλα που τρέχουν με τον αέρα
κι από πίσω τους σε τρελό κυνηγητό το χώμα,
με λουρίδες οριζόντιες τα σύννεφα
να καταβρέχουν τον χειμώνα,
με τρελές παιχνιδιάρικες νιφάδες
να το στρώνουν στο παιχνίδι,
με ολάνθιστα δένδρα ταγμένα στην άνοιξη,
με τον ήλιο να τρυπώνει από το παράθυρο
όλο και πιο καντός καθώς περιμένει το καλοκαίρι.
Ένας ακόμα χρόνος πέρασε.
Οι μαθητές κουτρουνβαλάνε με άτακτη χαρά
τις εποχές της γνώσης,
με τις τσάντες να χοροπηδάνε στην πλάτη τους
και τα μολύβια να γράφουν στην καρδιά τους
άσβηστη την αγάπη τους
για τον δάσκαλο με τα όνειρα στα μάτια.

Σ. Μ.

Δάσκαλος με σκουλαρίκι

ή

Πρώτη συνάντηση

Με το «καλημέρα, παιδιά» σταμάτησε κάθε ψίθυρος μέσα στην τάξη. Ο πανύψηλος, λεπτός, νεαρός άντρας –αν σήκωνε το χέρι του, θα άγγιζε κυριολεκτικά το ταβάνι– άφησε ένα γκρι σακίδιο πάνω στην έδρα και την τάξη άφωνη. «Καλημέρα, παιδιά, φέτος θα είμαι ο δάσκαλός σας και θα είστε οι δάσκαλοί μου» έλαμψαν γελαστά τα μάτια του, σαν αστραφτερά όνειρα, και ένα πλατύ κατάλευκο χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του. Τα παιδιά, μουνδιασμένα από την έκπληξη, απάντησαν με ένα σαστισμένο, χαμηλόφωνο, αργοπορημένο «καλημέρα». Από το νηπιαγωγείο μέχρι τώρα είχαν μόνο δασκάλες. Δάσκαλος, με εξαίρεση τον γυμναστή, πρώτη φορά έμπαινε στην τάξη τους. Το γεγονός της φετινής χρονιάς τούς έφερε μεγάλη αμηχανία.

«Μου φαίνεται πως κάποιοι και κάποιες δεν έφαγαν καλό πρωινό. Το ενεργειακό τους επίπεδο βρίσκεται στο μηδέν» συνέχισε χαμογελώντας ο νεοφερμένος δάσκαλος. Γύρισε την πλάτη στα παιδιά και έγραψε στον πίνακα:

Χρειάζομαι μια γελαστή καλημέρα.

Μετά ξαναγύρισε προς το μέρος τους και με τη ζεστή του φωνή προσπάθησε να αλλάξει την ατμόσφαιρα.

«Είναι η πρώτη μου ημέρα σε νέο σχολείο και η πρώτη μου φορά σε μεγάλη τάξη. Έχω ανάγκη από μια δυνατή, χαμογελαστή και θερμή καλημέρα για να ξεπεράσω τον φόβο μου».

Σε κλάσμα δευτερολέπτου ο πάγος έλιωσε. Είκοσι πέντε πολύχρωμες καλημέρες ξεχύθηκαν ατάκτως στην τάξη. Χαμογελαστές, ολοζώντανες, τσιριχτές, τρύπησαν το ταβάνι και ζέσταναν την καρδιά του νεαρού δάσκαλου.

«Λατρεύω και τις άτακτες και τις χαμογελαστές καλημέρες». Μέτρησε με το μάτι δεκαπέντε αλαλάζοντα αγόρια, δέκα ηπιότερα κορίτσια και τρεις απουσίες. Ανταπέδωσε την καλημέρα και ως μαέστρος, με τα χέρια του να κινούνται ρυθμικά προς τα κάτω, οδήγησε την τάξη σε απόλυτη ηρεμία.

«Με λένε Αργύρη, Αργύρη Χρυσό» συστήθηκε. «Μαζί θα περάσουμε μια ολόκληρη σχολική χρονιά. Εγώ θα μάθω από σας και θα γίνω καλύτερος δάσκαλος κι εσείς θα μάθετε από μένα και θα γίνετε καλύτεροι μαθητές».

«Με όποιον δάσκαλο καθίσεις τέτοια γράμματα θα μάθεις, λέει η γιαγιά μου» ακούστηκε μια φωνή κρυμμένη πίσω από μια πλάτη.

«Δάσκαλο με σκουλαρίκι πρώτη φορά βλέπω» μουρμούρισε κάποια άλλη στον διπλανό της.

«Με όποιους μαθητές καθίσσεις τέτοιο μάθημα θα πάρεις» είπε χαμογελώντας πλατιά ο νεοφερμένος δάσκαλος.

«Μαζί θα βάλουμε καρδιά στο μυαλό μας και μυαλό στην καρδιά μας. Πρώτα όμως πρέπει να γνωριστούμε καλά και μάλιστα όσο πιο γρήγορα γίνεται. Δεν μπορείς να μάθεις ένα καβούρι να περπατάει σαν κάμπια» μιμήθηκε πρώτα το περίεργο περπάτημα του κάβουρα και μετά το αργόσυρτο της κάμπιας.

Στο θέαμα ενός πανύψηλου πελεκάνου να προσπαθεί να περπατήσει σαν καβούρι, τα στόματα ξέσπασαν σε τρανταχτά γέλια.

Είκοσι οκτώ τρισχαριτωμένα ευαίσθητα παιδιά είχε η νέα τάξη του κυρίου Αργύρη Χρυσού. Είκοσι οκτώ διαφορετικές προσωπικότητες, είκοσι οκτώ αξιολάτρευτα ανήσυχα μυαλουδάκια, ανοιχτά στο καινούριο, είκοσι οκτώ τρυφερές καρδούλες, έτοιμες να αγαπήσουν και να αγαπηθούν.

Καθώς τα κοίταζε, η καρδιά του νεαρού δάσκαλου χτύπησε ανυπόμονα. *Αυτά τα παιδιά πρέπει να τα γνωρίσω όσο πιο γρήγορα γίνεται.* Όσα χρόνια διδάσκει, το πρώτο του μέλημα, μόλις μπει σε καινούρια τάξη, είναι να ανακαλύψει τον ξεχωριστό θησαυρό που κρύβει μέσα του κάθε παιδί, για να τον αναδείξει με τον καλύτερο τρόπο προς όφελος του ίδιου και φυσικά της τάξης.

Για αρχή της γνωριμίας, ο κύριος Αργύρης Χρυσός ζήτησε από τα παιδιά να συστηθούν με το όνομά

τους. Καθώς τα άκουγε να το προφέρουν, άλλα δυνατά και θαρρετά, άλλα μασημένα, άλλα αργά και ντροπαλά, άλλα σπαστά, έλαμπε από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Το πλατύ χαμόγελο που τον συνόδευε όταν μπήκε στην τάξη συνέχιζε να φωτίζει το πρόσωπό του. Τα μάτια του εξακολουθούσαν να σπινθηρίζουν από τα όνειρα και τα ρούχα του άστραφταν από καθαριότητα, μα πιο πολύ από όλα, εκείνα που συναγωνίζονταν σε λάμψη ήταν το ψιλοκουρεμένο κεφάλι του και τα καλογυαλισμένα μπουτάκια του.

Μόλις και το τελευταίο παιδί συστήθηκε με το όνομά του, ο κύριος Αργύρης, προς μεγάλη έκπληξη και ευχαρίστηση των μαθητών, με απίστευτη ταχύτητα, σαν να είχε κινηματογραφική μνήμη, επανέλαβε τα ονόματα κοιτάζοντας ένα ένα τα παιδιά στο πρόσωπο. Σκόνταψε λίγο στον Φερνάντο και στην Μπλαγκοβέστα, ονόματα που δεν είχε ξανακούσει, μπέρδεψε τον Αλέξανδρο με τον Κωνσταντίνο λόγω της βασιλικής μεγαλοπρέπειας των ονομάτων τους, είπε την Ευνίκη Ελπινίκη, αλλά με τη βοήθεια των παιδιών στη δεύτερη προσπάθεια πήρε άριστα.

«Μόλις είδατε στην πράξη ότι η επανάληψη βοηθάει στη γνώση» είπε χαμογελώντας ικανοποιημένος από τον εαυτό του.

«Στην αναγνώριση» ξεθάρρεψε η Ευελίνα, γνωστή στην τάξη και ως «Λεξικό».

«Η αναγνώριση είναι στάδιο της γνώσης» απάντησε χαμογελώντας ο κύριος Αργύρης.

«Το Λεξικό και το Φυτό, δηλαδή η Ευελίνα και ο Γιώργος, είναι οι πιο καλοί μαθητές της τάξης» έκανε τις συστάσεις ο Πέτρος και πριν προλάβουν η Ευελίνα και ο Γιώργος να λάμψουν ικανοποιημένοι από την αξιολόγησή τους, πρόσθεσε δείχνοντας τον Ηλία «και ο Κουμπούρας ο πιο κακός».

«Όπως λέει και η κυρία Τούλα, δεν τα παίρνει τα γράμματα αυτό το παιδί» πρόσθεσε ο Άγγελος και το επανέλαβαν ο ένας μετά τον άλλο σαν ηχώ ο Αργύρης, ο Θράσος, ο Ζαχαρίας και ο Αδαμάντιος.

«Δεν τα παίρνει τα γράμματα».

«Δεν τα παίρνει τα γράμματα».

«Δεν τα παίρνει τα γράμματα».

«Δεν τα παίρνει τα γράμματα».

Ο κύριος Αργύρης παρατήρησε πως ο Ηλίας χαμήλωσε αμήχανα τα μάτια του και τα αυτιά του έγιναν πιο κόκκινα κι από παντζάρια, και αποφάσισε να τον στηρίξει.

«Δεν υπάρχει άνθρωπος που δεν τα παίρνει τα γράμματα. Μάλλον τα γράμματα δεν έρχονται σε αυτόν με τον τρόπο που μπορεί να τα πάρει». Κοίταξε τρυφερά τον Ηλία και πρόσθεσε: «Για μένα δεν υπάρχουν καλοί και κακοί μαθητές. Απλά υπάρχουν μαθητές με διαφορετικά ενδιαφέροντα και άλλες δυνατότητες» –σταμάτησε για λίγο σαν να σκεφτόταν– «και φυσικά υπάρχουν καλοί και κακοί δάσκαλοι». Και σαν να το ξανασκέφτηκε πρόσθεσε: «Οι περισσότεροι δάσκαλοι βέβαια δεν είναι ούτε εντελώς καλοί ούτε εντελώς κακοί».

«Είναι δηλαδή καλούτσικοι ή κακούτσικοι» είπε διστακτικά η Ευελίνα.

«Εκείνο που ξέρω είναι πως όλοι οι δάσκαλοι προσπαθούν να γίνουν πραγματικά μεγάλοι δάσκαλοι. Να μουν στην ψυχή των μαθητών τους και να βλέπουν τα πράγματα όπως τα βλέπουν εκείνοι».

«Είναι δηλαδή μεγαλούτσικοι ή μικρούτσικοι» επανήλθε η Ευελίνα, που λάτρευε την ακρίβεια.

«Εσείς, κύριε, είσαστε μεγάλος δάσκαλος;»

«Το σίγουρο είναι πως είμαι ένας πολύ ψηλός δάσκαλος» επιβεβαίωσε το ολοφάνερο. «Το άλλο θα το ανακαλύψετε».

«Τηλεγραφόξυλο».

«Δελεκάνος».

«Δίμετρος».

«Υψηλότατος».

«Θεόρατος».

«Ψηλοτάβανος».

«Ρετιρέ».

«Τι καιρό κάνει εκεί πάνω, κύριε;» ξεσάλωσαν τα παιδιά στα συνώνυμα.

«Για να μπορείτε να βλέπετε όπως εμείς, κύριε, πρέπει να κατέβετε στα πιο χαμηλά» είπε ο Δημήτρης.

«Κύριε, παίζετε μπάσκετ;» ρώτησε ο Άρης.

«Κύριε, κύριε! Ήσασταν καλός μαθητής, κύριε;» ρώτησε η Ευελίνα.

«Όταν είχα καλή δασκάλα ή καλό δάσκαλο, ήμουν

καλός μαθητής. Όταν είχα κακό δάσκαλο, ήμουν κακός. Αν μου άρεσε ο δάσκαλός μου και ένιωθα πως με συμπαθεί, γινόμεουν ο καλύτερος εαυτός μου, αν όμως νόμιζα πως με βλέπει με κακό μάτι ή αν ήταν βαρετός έως χασμουρητός, μεταμορφωνόμεουν σε κακό μαθητή».

«Είχα μια χασμουρητή δασκάλα στην τρίτη δημοτικού» θυμήθηκε ο Γιώργος, αλλά τη φωνή του τη σκέπασε ο Αλέξανδρος. «Το χασμουρητό είναι μεταδοτικό» είπε και κούνησε την παλάμη του μπροστά στο ανοιχτό στόμα του ξεβράζοντας αέρα, προσποιούμενος πως χασμουριέται.

«Μόνο η Ευελίνα είναι καλή μαθήτρια βρέξει χιονίσει» επανέφερε τη συζήτηση ο Πέτρος, που την ήξερε από την πρώτη δημοτικού.

«Και ο Γιώργος» πετάχτηκε ο διπλανός του με αίσθηση αδικίας.

«Σε αυτή την τάξη θα προσπαθήσουμε να είμαστε όλοι καλοί. Το υπνόμετρο και το εξυπνόμετρο θα καταργηθούν. Θα βάλουμε κάτω τις διαφορετικές μας ευφυΐες, θα κατακτήσουμε τη γνώση όλοι μαζί και θα την προσφέρουμε ο ένας στον άλλο μέσα από τη χαρά της αναζήτησης» περιέφερε το βλέμμα του στους τοίχους καθώς τους εξηγούσε πόσο βασικό είναι να γνωρίσουν τα διαφορετικά χαρίσματα των συμμαθητών τους και να τα αξιοποιήσουν ο ένας για τον άλλο και όλοι μαζί για την τάξη.

Ο κύριος Αργύρης περιέφερε ακόμα μια φορά το

βλέμμα του στους τοίχους της αίθουσας. Τόση ώρα είχε εστιάσει την προσοχή του στα παιδιά και δεν είχε προσέξει τα σχέδια στους τοίχους, που ήταν ζωγραφισμένα με κάρβουνο και χρωματισμένα με κηρομπογιές.

«Μου φαίνεται ή υπάρχουν ταλέντα ζωγραφικής στην τάξη σας;»

«Κύριε, ο Χρωστήρας δεν έχει αφήσει τοίχο για τοίχο και θρανίο για θρανίο αζωγράφιστο» μαρτύρησε τον Γιώργο η Μυρτώ.

«Να η κυρία Πόπη» τέντωσε το χέρι της. Έδειξε την καρικατούρα της προηγούμενης δασκάλας και συμπλήρωσε πως, όταν είδε τα σκίτσα πάνω στον φρεσκοβαμμένο τοίχο, έβαλε θυμωμένη τις φωνές.

«Κάποιος πρέπει να βάλει όρια εδώ μέσα» μιμήθηκε την έξαλλη φωνή της δασκάλας με επιτυχία ο Δημήτρης. «Όμως την άλλη μέρα φαίνεται πως της πέρασε ο θυμός, γιατί κάλυψε τους τοίχους από πάνω μέχρι κάτω με χαρτί του μέτρου και είπε: “Εδώ οι ζωγράφοι της τάξης μπορούν να έχουν μέλλον λαμπρό”».

«Έτσι ήταν η κυρία Πόπη, φώναζε και ξεφώναζε. Θυμάστε που...»

«Εσείς, κύριε, βάζετε τις φωνές;» τον διέκοψε ο Πέτρος. Ο κύριος Αργύρης δεν απάντησε. Η προσοχή του ήταν στραμμένη στους τοίχους. Η ζωή της τάξης κωμικογραφημένη παρέλασε ζωντανή στα μάτια του.

«Ζηλεύω. Σας βλέπω όλους σας εκεί εκτός από μέ-

να. Υπάρχει λίγος χώρος, μια γωνίτσα, και για τον καινούριο σας δάσκαλο;»

Ο Χρωστήρας ή Γιώργος, ένα λεπτό, πανύψηλο για την ηλικία του παιδί, δεν έχασε την ευκαιρία. Έριξε μια ματιά γύρω του, έβγαλε από την τσέπη του ένα κάρβουνο και προχώρησε αποφασιστικά προς τον τοίχο απέναντι από την έδρα.

«Θα ζωγραφίσω τα πόδια σας δίπλα στις ρόδες του Δημήτρη» άρχισε να σκισάρει σιωπηλά. Μετά ανέβηκε σε ένα θρανίο και συμπλήρωσε το υπόλοιπο σώμα ζωγραφίζοντας στη θέση του κεφαλιού ένα σύννεφο με σκουλαρίκι.

«Πρώτη φορά βλέπω σύννεφο για κεφάλι» σχολίασε γελώντας η Μαρία.

«Δεν το βλέπω απειλητικό» είπε ο Πέτρος.

«Δύσκολο να καταλάβεις τι κρύβει ένα σύννεφο. Ανάλογα με τη θερμοκρασία της τάξης, γίνεται βροχή, μπόρα ή χαλάζι» παρατήρησε παίζοντας μαζί τους ο κύριος Αργύρης. «Να με κρατάτε σε καλή καιρική διάθεση» συμβούλεψε.

«Το σύννεφο έφερε βροχή, τραγουδάει η γιαγιά μου» είπε η Νίκη.

«Κι η δική μου τραγουδάει *Συννεφιασμένη Κυριακή, μοιάζεις με την καρδιά μου*» πετάχτηκε η Ελπινίκη.

«Οι ψηλοί ζουν στα σύννεφα, λέει ο πατέρας μου» είπε για να δικαιολογήσει το σύννεφο στη θέση του κεφαλιού ο Χρωστήρας.

«Κάθε φορά που μπαίνω σε καινούρια τάξη, πετάω στα σύννεφα» ομολόγησε ο κύριος Αργύρης. «Αν το κεφάλι μου πέσει από τα σύννεφα, δε θα είμαι καλός δάσκαλος».

«Ο μπαμπάς μου λέει πως όποιος ζει στα σύννεφα είναι μακριά από την πραγματικότητα» είπε η Ευελίνα.

«Και αν η πραγματικότητα δε σου αρέσει και θέλεις να δεις τα πράγματα με άλλον τρόπο; Αν ονειρεύσαι να τα αλλάξεις; Εγώ για κάθε όνειρο που κάνω για να αλλάξω ό,τι δε μου αρέσει ή να κάνω κάτι που θα το ήθελα πολύ, επιστρατεύω ένα σύννεφο» είπε ο νεοφερμένος δάσκαλος.

«Κύριε, αύριο θα το χρωματίσω με φωτεινά χρώματα» γύρισε σιωπηλά στη θέση του ο Χρωστήρας, φανερά ικανοποιημένος.

Ο κύριος Αργύρης τον ευχαρίστησε, σταμάτησε τους ψιθύρους με μια κίνηση του χεριού και υποσχέθηκε να φέρει στην τάξη ένα βιβλίο με έργα του Ρενέ Μαγκρίτ, για να γνωρίσουν τον Βέλγο ζωγράφο και να απολαύσουν τα σύννεφά του.

Μετά έδειξε το ταβάνι και κοιτάζοντας τα παιδιά στα μάτια πρόσθεσε: «Μπορεί να μην έχουμε άλλους τοίχους, αλλά έχουμε ένα ολόκληρο ταβάνι να ζωγραφίσουμε τα όνειρά μας».

Ενθουσιασμένος με την καινούρια επιφάνεια, ο Χρωστήρας ονειρεύτηκε χαμογελώντας τις μελλοντικές του δημιουργίες.

«Πολύ περίεργος δάσκαλος είσαστε» είπε ο τολμηρός Φοίβος με τα μεγάλα, ροδαλά μάγουλα. «Γιατί φοράτε σκουλαρίκι;» του ξέφυγε με αφέλεια.

«Για να μπορεί ο Γιώργος να ζωγραφίζει ένα σύννεφο με σκουλαρίκι» έπαιξαν παιχνιδιάρικα τα μάτια του κυρίου Αργύρη.

«Σιγά σιγά θα του βάλει και παντελόνια» είπε γελώντας με την εξυπνάδα του ο Θωμάς.

«Δεν ξέρω αν κανείς έχει ζωγραφίσει ποτέ ένα σύννεφο με παντελόνια, αλλά ξέρω ότι ένας Ρώσος ποιητής, ο Μαγιακόφσκι, έχει γράψει ένα ποίημα με τίτλο *Σύννεφο με παντελόνια*, όπου περιγράφοντας τον εαυτό του λέει:

*Θα είμαι άψογα τρυφερός,
δεν είμαι άντρας εγώ,
είμαι ένα σύννεφο με παντελόνια!.*

«Κύριε, θα είσαστε πολύ καλός μαζί μας;» ρώτησε η Μυρτώ.

«Αυτό θα το δούμε». Προχώρησε προς την έδρα ο κύριος Αργύρης με ένα μυστηριώδες χαμόγελο. «Έχω πολλά όνειρα για την τάξη μας».

Ξαφνικά, σαν να του ήρθε μια ωραία ιδέα, χοροπήδησε και ρώτησε τα παιδιά αν κάνουν όνειρα, αν ονειρεύονται μέρα μεσημέρι με τα μάτια ανοιχτά. Τα μάτια έλαμψαν με μικρές ή μεγάλες σπίθες, αλλά τα στόματα σώπασαν. Μόνο δυο τρία μουρμουριστά «κάνουμε» ακούστηκαν.

«Πώς θα αλλάξουμε τον εαυτό μας και τον κόσμο γύρω μας αν δεν ονειρευόμαστε;» ρώτησε μπροστά στην αμήχανη σιωπή των μαθητών του ο κύριος Χρυσός.

«Εγώ ονειρεύομαι πως θα γίνω δασκάλα» είπε διστακτικά η Τιτίκα.

«Κι εγώ ζωγράφος» είπε με σιγουριά ο Χρωστήρας.

«Αν δεν ονειρευτείς πρώτα κάτι, αυτό δεν μπορεί να γίνει. Ονειρεύεσαι τον κόσμο και έτσι ο κόσμος υπάρχει όπως τον ονειρεύτηκες» είπε ο κύριος Αργύρης και παρακίνησε τα παιδιά να μιλήσουν για τα όνειρά τους.

«Και αν ονειρευτείς κάτι που δεν μπορεί ποτέ να γίνει;» πετάχτηκε ο Νικόλας. «Εγώ από μικρός ονειρεύομαι πως είμαι ο Σούπερμαν. Μπορώ να γίνω;»

«Μερικά όνειρα είναι συμβολικά» είπε ο υψηλός δάσκαλος και εξήγησε πώς μπορεί να γίνει κάποιος αυτό που συμβολίζει ένα όνειρο. Μπορεί να μην μπορεί να πετάξει, αλλά μπορεί να γίνει αυτό που εκπροσωπεί ο Σούπερμαν. Να είναι γερός και δυνατός, να σκέφτεται τους άλλους ανθρώπους και να τρέχει με φτερά στα πόδια για να κάνει το καλό. Αυτό είναι ένα όνειρο που μπορεί να γίνει πραγματικότητα όταν φτερουγίζει ή πετάει η καρδιά σου από αγάπη.

«Είμαι Σούπερμαν σημαίνει υπερβαίνω τον εαυτό μου. Από σήμερα, μπορείς να είσαι ο Σούπερ Νικόλας της τάξης, έτοιμος να βοηθήσεις όποιον σε έχει

ανάγκη» είπε χαϊδεύοντας με το βλέμμα του τον Νικόλα.

«Ο Νικόλας είναι ο δικός μου προσωπικός Σούπερμαν» είπε ο Δημήτρης καθισμένος στο καρότσι του «και ο Χρωστήρας ο προσωπικός μου ζωγράφος». Κύλησε το καρότσι του μπρος πίσω για να θαυμάσουν όλοι τις πολύχρωμες ρόδες του και την πλάτη της πολυθρόνας του, που είχε ζωγραφισμένη τη λέξη *Πρωταθλήτης*, με τα φτερά του Ερμή στο πρώτο και το τελευταίο γράμμα.

«Εγώ, κύριε, ονειρεύομαι πως θα γίνω γραμματόσημο και θα γυρίζω έτσι όλο τον κόσμο» αποκάλυψε το δικό του όνειρο ο Δημήτρης. «Ευτυχώς τα όνειρα τρέχουν και χωρίς πόδια. Με του Ερμή τα φτερά γίνονται φτεροπόδαρα».

Ο κύριος Αργύρης συμφώνησε πως το ταξίδι της ονειροφαντασίας δεν έχει σύνορα.

«Εσείς, κύριε, τι ονειρεύεστε;» ρώτησε κατακόκκινη σαν παντζάρι η Ευελίνα.

«Έχω πολλά όνειρα στα μάτια. Ένα από αυτά είναι να γίνουν οι μαθητές μου οι πιο ονειροπόλοι, οι πιο δημιουργικοί, οι πιο χαρούμενοι, οι πιο υπεύθυνοι μαθητές του σχολείου. Έχω ακριβώς το ίδιο όνειρο με τη δασκάλα που το κεφάλι της έγινε καζάνι».

«Εγώ περιμένω πώς και πώς τα όνειρά σας να τα ζωγραφίσω στο ταβάνι» γέλασε ο υψηλότατος κοκαλιάρης Χρωστήρας και μαζί του όλη η τάξη.

«Τα όνειρα, για να πραγματοποιηθούν, πρέπει να

ξεπερνούν το ταβάνι» είπε ο κύριος Αργύρης. «Τα όνειρα, για να τα πιάσεις, πρέπει να είναι άπιαστα».

«Η γιαγιά μου λέει πως τα όνειρα, κι αν ακόμα δε γίνουν πραγματικά και γίνουν σύννεφα, πάλι γυρίζουν σαν τη βροχή μέσα μας και ποτίζουν την καρδιά μας για να βλαστήσουν κι άλλα όνειρα» είπε αργά, προς έκπληξη όλων, η σιωπηλή Μπλαγκοβέστα.

«Εσύ, από σήμερα, θα είσαι βοηθός μου στο μάθημα της ονειροφανταστικής» έλαμψε από ευχαρίστηση ο κύριος Αργύρης Χρυσός.

«Οχ! Πρώτη φορά ακούω τέτοιο μάθημα. Θα πιάσω πάτο» είπε ανήσυχη η Ευελίνα.

Ο κύριος Αργύρης υποσχέθηκε στους μαθητές του να κάνουν όλο τον χρόνο ασκήσεις μικρών και μεγάλων ονείρων και θα συνέχιζε με περισσότερες λεπτομέρειες για την πραγματοποίησή τους αν το κουδούνι δε χτυπούσε για διάλειμμα.

«Κύριε, το μεγαλύτερό μου όνειρο κάθε μέρα είναι το διάλειμμα» λάλησε ο Γιώργος και εξαφανίστηκε με τρέχοντας σαν σίφουνας.

«Το όνειρό σου είναι αυτό που συμβολίζει το διάλειμμα» είπε ο κύριος Αργύρης και ακολούθησε τα παιδιά ως υπεύθυνος επιτήρησης στο προαύλιο. *Το διάλειμμα είναι ελεύθερος χρόνος και ελευθερία δράσης σύμφωνα με τις επιθυμίες και τις ανάγκες σου. Μια στάση στο κυλικείο για κουλούρι για να ικανοποιήσεις την πείνα σου και παιδεία μέσα από το κοινωνικό παιχνίδι της συνύπαρξης της παρέας,*

σκέφτεται χαμογελώντας. Αδιόρθωτα ονειροπόλο το μυαλό του κυρίου Αργύρη, ερμηνεύει τα πάντα, ακόμα και τον χρόνο ξεκούρασης ανάμεσα σε δύο διδακτικές ώρες, μέσα από το αγαπημένο του τρίπτυχο της ύπαρξης: ψωμί για το στομάχι, παιδεία για το μυαλό, ελευθερία για το σώμα και την ψυχή.